

‘Bij deze overhandig ik je de sleutels van het huis.’ Marian pakte de bos met een uitgezaagd houten eikenblad als sleutelhanger van de notaris aan. Het ontroerde haar dat de sleutelhanger nog steeds aan haar oma’s sleutelbos zat. Ze had hem samen met haar opa gemaakt tijdens een van de vele vakanties die ze bij haar grootouders had doorgebracht. Ze hadden hem samen ingepakt, in mooi glimmend papier, en daarna aan haar oma gegeven. De notaris zag de ogen van Marian vochtig worden en legde zijn hand op haar schouder.

‘Jouw oma wilde dat het huis nog lang in de familie zou blijven, daarom heb jij het huis geërfd. Volgens haar had jij het meest met het huis en met het bos er omheen. Bovendien zei ze dat jouw ouders en je tante al een mooi huis hebben.’ Marian knikte en duwde nerveus haar nagelriemen, met de sleutels in haar hand, op.

‘Ze heeft haar dochters ook goed achtergelaten, je hoeft je niet bezwaard te voelen.’ De notaris had haar gedachten goed ingeschat. ‘Oma wist ook dat het huis het nodige werk nodig heeft. Sinds je opa overleden is heeft ze er niet zo veel meer aan laten doen. Ze voelde er niets voor nog iets te veranderen. Ze vertelde me dat ze dacht dat alleen jij de hoeveelheid werk nog op zou kunnen brengen om er weer een mooi huisje van te maken. Ze wist dat jij van de plek en het huisje houdt.’

Marian liet het bosje sleutels in haar hand rollen terwijl ze naar haar fiets liep. Ze besloot meteen langs het huis te fietsen. Ze had de behoefte om er naar binnen te gaan. Hoe zou het huis aan-

voelen zonder de spullen van oma? Haar moeder en haar tante hadden veel meubels geërfd, deze hadden ze vorige maand al opgehaald en bij hen zelf neergezet of ter veiling aangeboden. *Hoe moet ik dit huis van mezelf maken? Het blijft toch altijd het huis van opa en oma*, dacht Marian terwijl ze stevig op haar trappers moest gaan staan om tegen de heuvel op te komen. *Wat zal ik eventueel kunnen verbouwen en wat gaat dat dan niet kosten? Bij de krant verdien ik ook niet zo veel en het bouwpotje dat oma heeft achtergelaten is ook niet zo heel groot. Wat als ik het niet goed doe? Dan maak ik het huis van opa en oma kapot en blijft er niets achter.* Ze fietste door het centrum van het dorp waar ze al haar hele leven woonde. Zelfs tijdens haar studie journalistiek had ze het dorp niet verlaten. De stad waar ze haar opleiding had gevolgd was dichtbij geweest. Zo dichtbij dat ze op regenachtige dagen met de bus er heen ging, maar op droge dagen de twaalf kilometer op haar dooie akkertje fietste. Dat had ze altijd heerlijk gevonden. De rust. Het uitwaaien. Haar hoofd leegmaken tijdens die tochten. Al hield ze ook van de gezellige terrasjes en winkeltjes die het dorp kende.

‘Goedemorgen,’ zei ze tegen de bakker die zijn reclamebord op de stoep zette. Aan het eind van de weg zwaaide ze naar twee oud klasgenoten. Ze liepen arm in arm, Ank en Manuela, ze waren nog steeds dikke vriendinnen, dacht Marian. Ze hoorde een grote groep ganzen overvliegen. De ambulance stond op de stoep bij de patatzaak geparkeerd. Het was een vertrouwd gezicht. De broeders hadden vast trek in een kroketje. Ze sloeg linksaf en fietste langs haar oude basisschool en het theater naar de bosrand. De lijstenmaker stond met een knappe dame te praten, hij stak zijn hand op.

‘Mogge,’ riep ze. Ze hoorde de nietmachine van zijn collega stug door nieten.

Ze rook de geur van de naast gelegen parfumerie in het voorbijfietsen.

Het zweet stond ondertussen bij Marian op de rug, ze trapte stevig door.

De verharde weg ging over in een zandpad. Zo'n driehonderd meter verder stond het huis. Haar huis, het voelde nog zo alsof ze bij haar oma op visite kwam. Ze zette haar fiets tegen het houten hekje en maakte de grendel van het poortje open. Het hout van het houtsnipperpad knisperde onder haar voeten terwijl ze naar de voordeur liep. Marian nam het huis goed in zich op. De windveren waren hoognodig aan een opknapbeurt toe. De verf was er grotendeels vanaf. De kozijnen vertoonden gaten. Er stond condens in het dubbelglas, dus dat was lek. Hoe beter ze keek, hoe meer werk ze zag. Het huis was in een veel slechtere staat dan ze ooit opgemerkt had. Het was nog steeds charmant, maar het was ook behoorlijk vervallen. Waarom had ze dat nooit eerder gezien? Het leek vandaag ook zo donker in het bos. Dat was haar nog nooit eerder opgevallen.

Ze stak de sleutel in de voordeur, draaide hem om, maar kreeg de deur niet open. Ze controleerde het slot en gaf daarna een schop tegen de deur. Die klemde aan de onderkant, na een tweede goed gerichte trap vloog hij open. Ze liep door de smalle gang links de eetkamer in. De houten schrootjes waren verkleurd. Je kon de verdwenen meubels nog zien staan. De gehaakte gordijntjes leken geel en het rook er muf. Achter de eetkamer was de keuken. Het keukenblok uit negentienzestig was nu haast weer modern en retro. Het granieten aanrecht was beschadigd en er ontbraken wat tegeltjes in de spoelbak. Marian opende de deur naar de bijkeuken waar ook de achterdeur en de badkamer zich bevonden. Ze gluurde even in de badkamer, deze was beige en had naast het toilet twee grote steunen. Het rook er bedompt. Ze opende de achterdeur en zette deze op een kier. Er mocht wel wat frisse lucht door het huis stromen. Naast de keuken aan de andere kant

van de lange gang was de woonkamer. De schouw leek nog groter nu alle meubels weg waren. Die moest eruit besloot ze. Ze wilde een houtkachel en meer licht binnen krijgen door openslaande deuren naar de achtertuin te plaatsen. De trap naar boven was bekleed met bruine vloerbedekking. *Dat wordt een lichte houten trap*, bedacht ze zich terwijl ze naar boven liep. Daar waren drie kleine slaapkamers. Alle drie hadden een kleine koekoek. Ze had dit als kind altijd zo gezellig gevonden. Het schuine dak maakte de kamers knus. In de grootste kamer zag ze wat kringen in de houten aftimmering van het dak. Lekkage. *Het wordt een flinke klus om hier iets moois van te maken*, dacht ze terwijl ze zuchtend naar beneden liep.

Ze pakte een blocnote en een pen en maakte een rondje door het huis. Badkamer. Keuken. Trap. Lekkage dak. Dubbelglas. Het lijstje werd steeds langer. Ze borg het op en sloot alles af. Ze zou thuis in haar studentenflat een plan en een budget vast moeten stellen.

‘Ik wil graag een afspraak voor een offerte maken. Wanneer? Ja, dat kan. Het adres is Bosweg elf. Prima.’ Marian legde de telefoon neer. Volgende week had ze een afspraak met drie aannemers om een offerte te komen maken. Dit gaf haar mooi de tijd om zelf eerst het een en ander weg te breken. Ze trok haar kluskleding aan en fietste naar het huis. Voor het tuinhek stond een grote afvalcontainer. Deze was, op haar verzoek, ’s morgensvroeg al neergezet. Ze begon met de schrootjes in de eetkamer, daarna volgde het tapijt van de trap. Het viel niet mee om dit in haar eentje te doen. Gelukkig kon de radio vrij hard aan, niemand had er last van zo midden in het bos, en dit gaf haar een boost om luidkeels zingend door te gaan. Na een gedeelte van de beige tegeltjes uit de badkamer weggebroken te hebben voelde Marian haar spieren en hield ze het voor gezien.